

ΦΕΥ!

Η ΟΝΤΟΛΟΓΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΠΤΩΣΗ ΤΗΣ ΜΟΣΧΑΣ

Φωνές πολλές και εκκωφαντικές εκ της ζοφεράς αβύσσου, πολλού μέλανος ποταμός, πάμπολλοι, *«ων ουκ εστιν αριθμός»*, υπονομευτικοί, τρομοφοβικοί και καταστροφολογικοί αφιλάδελφοι τακτικισμοί, εκβιασμοί και απειλές επί πάντων και πασών από μέρους των εν Μόσχα ρασοφόρων και των αδρά εξωνημένων πειθηνίων φερεφώνων οργάνων και δορυφόρων τους με έναν και μόνον έναν απώτερο ενδόμυχο και ανομολόγητο ανιέρο και δυσεβή στόχο, ήτοι την de Facto (εν τοις πράγμασιν) αναίρεση και κατάλυση του υψίστου προνομιακού αυτεξουσίου δικαιώματος της εν Ορθοδόξοις Πρωτοκλήτου και Πρωτοθρόνου Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας *«του Χορηγείν αυτεξουσίως το αυτοκέφαλον και αυτόνομον καθεστώς»* όπου δει, όταν δει και όπως δει. Τούτο ανεπιτυχώς επεχείρησαν και κατά τις παραμονές την συγκλήσεως της εν έτει 2016 Αγίας και Μεγάλης εν Κρήτη Συνόδου της Ορθοδοξίας μόνον και μόνον για να θεμελιώσουν την μωροφιλόδοξη και όντως ανιστόρητη, μετέωρη, φανταστική, ιμπεριαλιστική και ψευδεπίγραφη θεωρία περί δήθεν *«Τρίτης Ρώμης»*. *«Τρίτη Ρώμη» ούτε υπήρξε, ούτε υπάρχει και φυσικά ουδέποτε θα υπάρξει, διότι η Ορθόδοξη Εκκλησία αμεταθέτως αναγνωρίζει μόνον τον εκάστοτε Κωνσταντινουπόλεως ως εν διακονία, τιμή και ευθύνη «Πρώτο» των Πανορθοδόξων και ουδεμία χρείαν έχει να αποδεχθεί έναν τύραννο, κοσμικού παποκαισαρικού φρονήματος, δυνάστη και εξουσιαστή, κακαίκτηπο ως καρικατούρα με «άσπρο κουκούλι», «Ρώσο νεοπάπα».*

Σε αποκαλυπτικούς καιρούς και χρόνους όταν το πατριαρχικό αξίωμα και κύρος πλήττονται βάνανυσα, όπως συμβαίνει εν τω προσώπω του αμετανοήτου εκκολλαπτομένου *«πάπα της Ορθοδοξίας»* Μόσχας Κυρίλλου και ενίων άλλων πειθηνίων και άβουλων δορυφορίσκων αυτού, ένεκα είτε μωροφιλόδοξων, μετέωρων, αβάσιμων και αθεμελιωτών θεωριών περί δήθεν *«Τρίτης Ρώμης»* είτε λόγω της επαισχύντου εξαγοράς συνειδήσεων με τα ως άλλα *«τριάκοντα αργύρια»* μοσχοβίτικα ρούβλια, αναδύεται εκ του βάθους της εκκλησιαστικής ιστορίας ως κριτήριο ανοθεύτου και γνησίου εκκλησιαστικού φρονήματος για τους Ορθοδόξους Πατριάρχες κάθε εποχής ανά τους αιώνες η θεοκίνητη φωνή του αιιδίμου εν πατριαρχικοίς ιεράρχαις, Μητροπολίτου Σμύρνης Μητροφάνους, ο οποίος ως συνοδικό μέλος της περί του εκκλησιαστικού ζητήματος Ιγνατίου – Μεγάλου Φωτίου συγκληθείσης εν Κωνσταντινουπόλει Συνόδου (869μ.Χ.) συγκρίνοντας ή μάλλον παρομοιάζοντας τους της Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής του Χριστού Εκκλησίας Πατριάρχες προς τους ουρανίους φωστήρες (αστέρες) οριοθετεί την μεγάτιμη και βαρύτιμη ευθύνη των πατριαρχικών κεφαλών των κατά τόπους Αγίων Ορθοδόξων Εκκλησιών έναντι του Θεού, της Αγίας Του Εκκλησίας και του Χριστωνύμου πληρώματος Αυτής, διακηρύττων θεοφράστως τα εξής: *«Ο Θεός έθετο εν τω στερεώματι της Εκκλησίας, οίον τινάς μεγάλους φωστήρας, τας*

πατριαρχικός κεφαλός εις φαύσιν πάσης της γης, ώστε άρχειν της ημέρας και της νυκτός και διαχωρίζειν αναμέσον του φωτός και αναμέσον του σκότους».

Όσον αφορά την οριστικώς και αμετακλήτως επίλυση υπό του Πρωτοθρόνου και Πρωτευθύνου εν Ορθοδόξοις Οικουμενικού Πατριαρχείου του λεγομένου Εκκλησιαστικού Ουκρανικού Ζητήματος ήταν για την Μητέρα Αγία Μεγάλη του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδα Εκκλησία *«ιερώτατον σταυρικόν χρέος»*. Εάν λοιπόν η ύπαρξη σχισματικών παρεκκλησιαστικών παραφυάδων και φατριών ήταν μέχρι τούδε σκάνδαλο ενώπιον Θεού και ανθρώπων, άλλο τόσο και έτι μεγαλύτερο σκάνδαλο υπήρξε επί μακρά σειρά ετών το γεγονός ότι η θυγάτηρ εν Ρωσία Ορθόδοξη Εκκλησία ένεκα εθνοφυλετικών, ιμπεριαλιστικών και πολιτικών σκοπιμοτήτων και ανίερων ανομολόγητων άνωθεν επιβληθέντων σχεδιασμών και τακτικισμών δεν επέλυε το λεγόμενο εκκλησιαστικό ουκρανικό ζήτημα. Το Πρωτόκλητο και Πρωτεύθυνο Οικουμενικό Πατριαρχείο *«ίνα μη το εκ Μόσχας κακόν μείζον γένηται»* προέβη εν αυτεξουσίω ιεροκανονική αυθεντία και πρωτοθρόνω προνομιακή δικαιοματική δύναμει και εξουσία στην ριζική εφάπαξ καθαίρεση των εκκλησιαστικών σκανδάλων, τα οποία ως προερχόμενα ή μάλλον αναφυόμενα και τρεφόμενα λόγω της πολυσχισματικώς πολυδιηρημένης Ορθοδόξου εν Ουκρανία ποιίμνης, αναιρούσαν το της Αγίας Εκκλησίας του Θεανθρώπου Ιησού Χριστού σωτηριώδες και απολυτρωτικό έργο αυτής υπέρ του Χριστεπωνύμου πληρώματος.

Τα ρωσικά εκκλησιαστικά προσωπεία κατέπεσαν και απεκαλύφθη το φρικτό πρόσωπο του μοσχοβίτικου ιμπεριαλιστικού παποκαισαρικού βατικάνειου επεκτατισμού ένεκα του πολυμεταστατικού καρκινώματος του πανρωσισμού κατά του Πρωτοκλήτου και Πρωτοθρόνου Ελληνορθοδόξου Οικουμενικού Πατριαρχείου και των λοιπών τοπικών Ορθοδόξων Εκκλησιών. Η τοπική Ορθόδοξη εν Ρωσία Εκκλησία αναξίως πλέον χαρακτηρίζεται ως θυγάτηρ Εκκλησία της Πρωτοκλήτου και Πρωτοθρόνου Μητρός αυτής Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας διότι αποτελεί *«την Πέμπτη Φάλαγγα και τον Δούρειο Ίππο της Ορθοδοξίας»* ως απροκάλυπτος υπονομευτής της Πανορθοδόξου Ενότητος και *«Πάπας της Ορθοδοξίας»* ένεκα των ρουβλίων του Κρεμλίνου και της μωράς αριθμολαγνείας ή αριθμοπληξίας. Οι αριθμοί χρειάζονται στους εν Μόσχα ρασοφόρους για να καταμετρούν τα ρούβλια της εξαγοράς συνειδήσεων των μίσθαρνων και αργυρώνητων πειθήνιων υποτακτικών οργάνων και εξωνημένων άβουλων δορυφόρων τους, ενώ είναι παντελώς άχρηστοι στην Ορθόδοξη Εκκλησία διότι στο Σώμα του Αναστάντος Χριστού οι ψυχές των ανθρώπων σώζονται εν Χριστώ και δεν μετρούνται ως άψυχοι αριθμοί προς εξυπηρέτηση άνόμων αντιεκκλησιολογικών και αντικανονικών, όλως αντιευαγγελικών, πολιτικών και γεωστρατηγικών σχεδιασμών και σκοπιμοτήτων του Καίσαρος, ο οποίος αφειδώς χρηματοδοτεί την προσδεδεμένη στο γεωπολιτικό άρμα του ως πειθήνια θεραπεαινίδα αυτοακυρωμένη Εκκλησία του κράτους του. Τα ρούβλια αυτά είναι *«τα αργύρια της επαίσχυντης προδοσίας»*, *«τα αργύρια του αίματος»*, της αγνώμονος θυγατρός προς την Πρωτόκλητη και Πρωτόθρονη εσταυρωμένη και πολυμαρτυρικώς καθηγιασμένη

φιλόστοργη Μητέρα αυτής Αγία Μεγάλη του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδα Εκκλησία, αλλά *«έστιν δίκης οφθαλμός ός τα πανθ' ορά»*.

Αποτελεί δε πρωτοφανή και πρωτάκουστη, λίαν και απολύτως αντικανονική και αντιεκκλησιολογική πτωτική τακτική και παράφρονα αντίδραση, με άκρως εκκοσμικευμένα κριτήρια, να διαγράφει από τα εκκλησιαστικά Δίπτυχα ο Μόσχος Κύριλλος μετά της αφώνου και αβούλου και μοιραίας αυτού Ιεράς Συνόδου τους Προκαθημένους των κατά τόπους Αυτοκεφάλων Ορθοδόξων Εκκλησιών (τον Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαίο, Αλεξανδρείας Θεόδωρο, Αθηνών Ιερώνυμο, Κύπρου Χρυσόστομο), επειδή μνημονεύουν του ονόματος του νέου και μόνου κανονικού Προκαθημένου της εν Ουκρανία Ορθοδόξου Αυτοκεφάλου Εκκλησίας Επιφανίου. Ο καταστροφικός αυτός εωσφορικός κατήφορος καθιστά πρόδηλη *«urbi et orbi erga omnes» «την αποκαλυπτική πτώση των ρωσικών προσωπειών και την τραγική κατάπτωση των προσώπων και των δουλικώς υποτεταγμένων και αργυρωνήτων δορυφόρων τους»*, διότι η αυτοβούλως και αυτοπροαιρέτως εν ακοινωνησία τελούσα τοπική ορθόδοξη εν Ρωσία εκκλησία προς την Πρωτόθρονη και Πρωτεύθυνη Μητέρα Αγία Μεγάλη του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδα Εκκλησία και τις λοιπές αδελφές αυτής κατά τόπους Αυτοκέφαλες Ορθόδοξες Εκκλησίες των οποίων οι Προκαθήμενοι μνημονεύουν του ονόματος του νέου και μόνου κανονικού Προκαθημένου της εν Ουκρανία Ορθοδόξου Αυτοκεφάλου Εκκλησίας Επιφανίου αυτοκαθίσταται ίδια υπαιτιότητα και αυτομονομερώς de facto αυτοσχισματική.

Τούτο συνεπάγεται ότι *η αυτοβούλως, αυτοπροαιρέτως και αυτομονομερώς, ίδια υπαιτιότητα, de facto, «αυτοαποκεκομμένη» και «αυτοσχισματιζόμενη» τοπική Ορθόδοξη εν Ρωσία Εκκλησία αναξίως πλέον χαρακτηρίζεται ως θυγάτηρ Εκκλησία της Πρωτοκλήτου και Πρωτοθρόνου Μητρός αυτής Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας διότι αποτελεί «την Πέμπτη Φάλαγγα και τον Δούρειο Ίππο της Ορθοδοξίας» ως απροκάλυπτος υπονομευτής της Πανορθόξου Ενότητας και «Πάπας της Ορθοδοξίας» ένεκα των ρουβλίων του Κρεμλίνου και της μωράς αριθμολαγνείας ή αριθμοπληξίας.*

Εάν όμως παρ' ελπίδα δεν επέλθει πνευματική ίαση των εν Μόσχα παντός βαθμού ρασοφόρων και των ομοφρονούντων αυτοίς λαϊκών εκ του πολυμεταστατικού καρκινώματος του επάρατου εθνοφυλετισμού και του βατικανείου κοσμικού παποκαισαρισμού, άμεση σύγκληση Μείζονος και Υπερτελούς Συνόδου εν Φαναρίω υπό του Πρωτοκλήτου και Πρωτοθρόνου εν Ορθοδόξοις Οικουμενικού Πατριαρχείου με την συμμετοχή και άλλων Ορθοδόξων Προκαθημένων, εάν και εφόσον κριθεί αναγκαίον, για την απερίφραστη και άνευ της αναγνωρίσεως ουδενός κανονικού ελαφρυντικού, εφάπαξ, οριστικώς και τελεσιδικώς, καταδίκη της ήδη αυτοβούλως, αυτοπροαιρέτως και αυτομονομερώς, ίδια υπαιτιότητα, de facto *«αυτοαποκεκομμένης» και «αυτοσχισματιζόμενης»* τοπικής Ορθοδόξου εν Ρωσία Εκκλησίας και των υπαγομένων σε αυτή παντός βαθμού ρασοφόρων και των ομοφρονούντων αυτοίς λαϊκών ως σχισματικών αντικανονικών παρεκκλησιαστικών παραφυάδων και φατριών διά την αποτροπή μείζονος κακού στο σώμα της Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής του Χριστού

Εκκλησίας, όπως ακριβώς συνέβη διά της εν έτει 1872 συγκλήσεως της Αγίας και Μεγάλης εν Κωνσταντινουπόλει Συνόδου, η οποία κατεδίκασε ως αίρεση και καινοφανή ετεροδιδασκαλία τον εθνοφυλετισμό και τους βουλγαροεξαρχικούς εθνοφυλετιστές ως σχισματικούς, διότι ουδείς, ουδείς δικαιούται και δύναται -πόσο μάλλον οι εθνοφυλετιστές και βατικανειοφρονούντες παποκαισαριστές εν Μόσχα ρασοφόροι- να αναιρέσει ένεκα κοσμικής κρατικής δυνάμεως και μοσχοβίτικων ρουβλίων, όρια *«ά έθεντο οι Πατέρες ημών εν ταις Αγίαις Οικουμενικαίς Συνόδοις»* περί των πανορθοδόξως αναγνωριζόμενων ιερωτάτων εκκλησιαστικών προνομίων της Πρωτοκλήτου, Πρωτοθρόνου και Πρωτευθύνου εν Ορθοδόξοις Μητρόσ Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας ως Προκαθεζομένης Εκκλησίας της Νέας Ρώμης. *«Τρίτη Ρώμη»* ούτε υπήρξε, ούτε υπάρχει και φυσικά ουδέποτε θα υπάρξει, διότι η Ορθόδοξη Εκκλησία έχει τον εκάστοτε Κωνσταντινουπόλεως ως εν τιμή, διακονία και ευθύνη *«Πρώτο»* και ουδεμία χρείαν έχει να αποδεχθεί έναν εξουσιαστή κοσμικού φρονήματος τύραννο και δυνάστη Ρώσο Πάπα.

Η *«αθηναγόρειος»* πάλαι ποτέ λεχθείσα ρήση, μετά τινος ημετέρας προσθήκης, ότι *«η Εκκλησία πορεύεται και πλην Λακεδαιμονίων»* ευρίσκει την απόλυτη εφαρμογή και επαλήθευσή της στην περίπτωση της υπό της Πρωτοκλήτου και Πρωτοθρόνου Μητρόσ Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας χορηγήσεως του Αυτοκεφάλου εκκλησιαστικού διοικητικού καθεστώτος στην θυγατέρα Ορθόδοξη εν Ουκρανία Εκκλησία, επειδή μάλιστα λειτουργεί και ως *«πυρ καθάρσεως»*, προκειμένου να κατακαούν τα πάθη, οι εγωϊσμοί, οι μωροφιλοδοξίες, οι ιμπεριαλιστικοί επεκτατισμοί, οι αριθμολαγνείες ή αριθμοπληξίες, οι ένεκα ρουβλίων σκοπιμότητες και τα λοιπά χαμερπή συμφέροντα, η ψευδοαγάπη των ψευδαδέλφων μετά του υποκριτικού προσωπειού δρώντων εν Μόσχα ρασοφόρων και εν γένει πάσα ψευδής, ύπουλη, δολία, αντιεκκλησιολογική, αντικανονική και όλως αντιευαγγελική ραδιουργία. Ναι! Είναι *«πυρ λυτρωτικής καθάρσεως»*, αναβαπτισμού και επαναπροσδιορισμού της θέσεως εκάστου συμφώνως προς τα όρια *«ά έθεντο οι Πατέρες ημών»*, τα οποία κάποιοι από πολλών δεκαετιών καταστρατηγούν και καταπατούν προκλητικώς και αυθαίρετως. Κατέπεσαν παταγωδώς πλέον τα απαίσια εκκλησιαστικά προσωπεία και απεκαλύφθησαν τα φρικτά πρόσωπα ενίων.

Τα ρωσικά εκκλησιαστικά προσωπεία κατέπεσαν και απεκαλύφθη το φρικτό πρόσωπο του μοσχοβίτικου ιμπεριαλιστικού παποκαισαρικού βατικάνειου επεκτατισμού ένεκα του πολυμεταστατικού καρκινώματος του επάρατου εθνοφυλετικού πανρωσισμού κατά του Πρωτοκλήτου και Πρωτοθρόνου Ελληνορθοδόξου Οικουμενικού Πατριαρχείου και των λοιπών τοπικών Ορθοδόξων Εκκλησιών. Οι Ρώσοι ρασοφόροι, με τα ρούβλια του Κρεμλίνου και τα απανταχού χαμερπή μίσθαρνα όργανα αυτών, λαϊκά και κληρικά, πάντοτε εκμεταλλεύονται τις ανοικτές *«κερκόπορτες»* για να εφαρμόσουν ένεκα του πανρωσισμού, την εκκλησιαστική ιμπεριαλιστική τους πολιτική ως άλλο Βατικανό μέσα στον Ορθόδοξο κόσμο και εναντίον του Πρωτόθρονου και μαρτυρικού Οικουμενικού Πατριαρχείου. *«Στώμεν καλώς, στώμεν μετά φόβου*

Θεού, γνώσεως και αντιστάσεως έναντι των πολλών προβατόσχημων βαρέων λύκων ».

Όσον αφορά την ανοίκεια, αήθη, αφιλάδελφη, γκεμπελικού τύπου μαύρη προπαγάνδα, την πληρωμένη αδρά προπαγάνδα, και πολεμική της αναξίου και αγνώμονος τοπικής Ορθοδόξου εν Ρωσία Εκκλησίας εν τω προσώπω των εθνοφυλετιστών, ιμπεριαλιστών εκκλησιαστικών ηγητόρων αυτής εναντίον της ίδιας της Μητρός αυτών Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπόλιτιδος Εκκλησίας προσήκει απολύτως ο του Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου, θεόπνευστος λόγος ως φωνή της Πρωτοκλήτου και Πρωτοθρόνου εσταυρωμένης Μητρός Εκκλησίας προς αγνώμονα θυγατέρα: *«Μη μοι λέγε τείχη και όπλα·τείχη μεν γαρ τω χρόνω παλαιούνται, η Εκκλησία δε ουδέποτε γηρά. Τείχη Βάρβαροι καταλύουσιν, Εκκλησίας δε ουδέ οι δαίμονες περιγίνονται... τοιούτον έχει μέγεθος η Εκκλησία πολεμουμένη νικά, επιβουλεομένη περιγίνεται, υβριζομένη λαμπροτέρα καθίσται·δέχεται τραύματα και ου καταπίπτει υπό των ελκών κλυδωνίζεται, αλλ' ου καταποντίζεται χειμάζεται, αλλὰ νανάγιον ουχ υπομένει· παλαίει, αλλ' ουχ ηττάται· πυκτεύει, αλλ' ου νικάται... πολλά τα κύματα και χαλεπόν το κλυδώνιον αλλ' ου δεδοίκαμεν, μη καταποντισθώμεν·επί γαρ της πέτρας εστήκαμεν. Μαινέσθω η θάλασσα, πέτραν διαλύσαι ου δύναται·εγειρέσθω τα κύματα, του Ιησού το πλοίον μετ' εμού και τίνα φοβηθήσομαι; Καν κύματα κατ' εμού διεγείρηται, καν πελάγη, καν αρχόντων θυμοί. Εμοί ταύτα πάντα αράχνης ευτελέστερα».*